

Arrest

nr. 287775 van 19 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. -P. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 04 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 09 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die loco advocaat M. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2000.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 november 2016. Op 16 november 2016 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 14 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest van 10 mei 2019 met nummer X wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling en wordt de subsidiaire beschermingsstatus haar geweigerd.

1.3. Op 19 juni 2020 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 22 december 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen deze beslissing.

1.4. Op 3 januari 2022 dient de verzoekende partij haar derde en huidige verzoek om internationale bescherming in. Op 17 juni 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Deze beslissing, die de verzoekende partij bij aangetekende brief van 20 juni 2022 ter kennis wordt gebracht, is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Op 16 november 2016 diende u voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in waarbij u verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Tadjieken en geboren te zijn in Padkhab Roghani, subdorp Char Qala, gelegen in het district Baraki Barak van de provincie Logar. Uw oudste broer [M. T.] zou begin 1395 Afghaanse kalender (AK), begin 2016 Gregoriaanse kalender (GK), ontvoerd zijn door de taliban. Ze kwamen naar de moskee van jullie dorp en dwongen uw broer om met hen te gaan. Uw broer, die een qari was, werd ervan beschuldigd een ongelovige te zijn en kleine jongens te misleiden. Uw tweede broer, [M.], werd eveneens ontvoerd, kort nadien. De taliban dwongen vele jongeren om met hen samen te werken. Ook u stond op hun lijst. Uw vader kwam dit te weten en kon dankzij de financiële hulp van zijn vriend uw vlucht uit Afghanistan bekostigen. Op 12 saratan 1385 AK (2 juli 2016 GK) vertrok u uit Afghanistan, op vijftienjarige leeftijd. Op 16 november 2016 diende u dan een eerste volgend verzoek in omdat u bij terugkeer naar Afghanistan de taliban vreesde. Ter staving van uw eerste verzoek legde u uw originele taskara (Afghaanse identiteitskaart) neer. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) besloot op 14 december 2017 over te gaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan uw verblijf in Padkhab Roghani, gelegen in het district Baraki Barak van de provincie Logar, tot uw komst naar België. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 10 mei 2019 (Arrest nr. 220983). U diende geen cassatieberoep in.

Zonder België te verlaten diende u op 19 juni 2020 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek wou u aan de hand van een brief van uw dorpsverantwoordelijke aantonen dat u wel degelijk uit Padkhab Roghani komt. Alsook legde u een nationaliteitsbewijs neer dat u op basis van uw taskara heeft verkregen van de Afghaanse ambassade in België. U vreesde nog steeds voor uw leven bij terugkeer naar Afghanistan omwille van uw problemen zoals aangehaald in het kader van uw eerste verzoek. Omdat u geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam, verklaarde het CGVS op 22 december 2020 uw eerste volgend verzoek niet-ontvankelijk. U diende geen beroep aan bij de RvV tegen deze beslissing.

Zonder België te verlaten diende u op 3 januari 2022 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. U vreest nog steeds voor uw leven bij terugkeer naar Afghanistan omwille van uw problemen zoals aangehaald in het kader van uw eerdere verzoeken. Uw oom is bij de taliban. Hoewel u een moslim bent, drinkt u alcohol. U heeft een lief en draagt juwelen, wat niet mag volgens uw religie. U haalt aan te zijn geïntegreerd in België. Ter staving legt u een brief neer van een taaldeskundige die aangeeft dat uw spreektaal eveneens gesproken wordt in uw regio van herkomst en een begeleidende brief van uw advocaat.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

In het kader van uw tweede verzoek moet worden vastgesteld dat u louter verwijst naar verklaringen die u reeds in het kader van uw eerste verzoek aflegde, met name dat u omwille van hetzelfde probleem vreest te zullen worden gedood bij terugkeer naar Afghanistan (DVZ verklaring volgend verzoek, d.d. 03/02/2022, vraag 16). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf in Padkhab Roghani, gelegen in het district Baraki Barak van de provincie Logar. Zo had u een uiterst gebrekkige geografische kennis over uw onmiddellijke leefomgeving, legde u weinig aannemelijke verklaringen af over uw schoolloopbaan en dagelijks leven in Baraki Barak en over de werkzaamheden van uw vader en was uw kennis over de activiteiten van Daesh en de taliban en de veiligheidssituatie in het algemeen in uw regio uiterst oppervlakkig. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw komst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakte u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en u diende hiertegen geen cassatieberoep in. In het kader van uw tweede verzoek liet u hierover geen nieuw licht schijnen waardoor het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk verklaarde. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Het door u neergelegd taalkundig onderzoek is niet in staat de eerder beoordeling van het CGVS te veranderen, aangezien het CGVS niet uw familiale herkomst in vraag stelde, maar wel oordeelde dat u geen zicht gaf op uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België. Hoewel het attest niet verduidelijkt hoe objectief de expert handelde en te werk ging, kan niet uit iemands gesproken taal afgeleid worden waar hij de laatste jaren heeft verbleven.

In het kader van uw derde verzoek haalt u aan dat, hoewel u een moslim bent, u alcohol drinkt, u een lief hebt en juwelen draagt (verklaring volgend verzoek, vraag 19, 23). U haalt ook aan te zijn geïntegreerd in België. Alcohol drinken, juwelen dragen en geïntegreerd zijn in België kunnen niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden bij terugkeer naar Afghanistan. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn niet onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Bovendien haalt u zelf aan nog steeds moslim te zijn. In uw geval haalt u dan ook geen elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het rapport 'Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek' van Nansen, dat u eveneens neerlegt in het kader van uw derde verzoek, kan geen ander licht laten schijnen op bovenstaande beoordeling. Het rapport verwijst naar een aantal bronnen die wijzen op

een negatieve perceptie ten aanzien van personen die hun land hebben verlaten en ten aanzien van personen die in het Westen hebben geleefd, en bij terugkeer werden vervolgd door de taliban. Er dient echter te worden gesteld dat hiermee geen vervolging in concreto in uw hoofde wordt aangetoond.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Wat de verwijzing betreft naar het artikel in het Oostenrijkse dagblad Kronen Zeitung dient te worden opgemerkt dat daaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en in concreto vervolging zou bestaan ten aanzien van terugkeerders. Er dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context van dit gesprek [zie: <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202109EASOCOIReportAfghanistanSecuritysituationupdate.pdf>]]. Dat met deze passage verwezen wordt naar elke Afgaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk en het rapport brengt hierover geen andere of verdere concrete elementen aan. Nansen bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U noch het rapport van Nansen toont verder in concreto aan dat uw zogenoemde ontwikkelde westerse levensstijl een uitingvorm van een godsdienstige of politieke overtuiging is en dat deze bijzonder belangrijk is om uw identiteit of morele integriteit te behouden en u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat u omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze verblijf voor uw komst naar België, kan wat de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in Afghanistan, waarnaar ook uw advocaat verwijst en het rapport van Nansen, betreft het volgende worden opgemerkt:

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security)

situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden

en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U, noch uw advocaat, noch het rapport van Nansen brachten informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een

schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een

aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad en stelt hierbij dat ze haar aanvraag heeft ingediend op 3 januari 2022 en werd gehoord op 7 maart 2022 op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Haar verzoek dateert aldus van na de machtsovername door de taliban. Ze heeft haar vrees ten aanzien van de taliban kenbaar gemaakt tijdens haar gehoor op de DVZ en in een schrijven wees haar raadsman eveneens op haar specifieke profiel als 'verwesterde persoon'. Ze meent dat dit, zoals de Raad stelt, onmiskenbaar een nieuw element is dat tot de ontvankelijkheid van haar verzoek had moeten leiden. Ze is ervan overtuigd dat om die reden op zijn minst de vernietiging van de bestreden beslissing moet worden uitgesproken.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/6 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2.1. De verzoekende partij voert aan dat ze niet werd gehoord door de commissaris-generaal in het kader van haar huidig verzoek. Op de DVZ werden enkel korte vragen gesteld en kreeg ze niet de gelegenheid om uitgebreid in te gaan op de redenen van haar aanvraag om internationale bescherming. Ze had *in casu* wel duidelijk gemaakt dat ze een nieuwe aanvraag indiende omwille van de machtsovername van de taliban en haar angst omdat ze Afghanistan 6 jaar geleden verlaten had en sindsdien in Europa verblijft. Ze stelt dat de autoriteiten die belast zijn met het onderzoek van een aanvraag om internationale bescherming een samenwerkingsplicht hebben. Ze werd niet uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud en er werd haar evenmin een uitnodiging gestuurd om haar redenen voor de aanvraag uiteen te zetten. Ze meent dat indien de commissaris-generaal zelf niet de plicht heeft om over te gaan tot een gehoor in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, hij in casu geen abstractie kan maken van de gewijzigde situatie in Afghanistan waardoor er een nieuw gehoor had moeten plaatsvinden om op grondige wijze de ingeroepen vrees te onderzoeken. Ze citeert vervolgens een arrest van de Raad en stelt dat de commissaris-generaal niet kan oordelen dat ze geen motieven heeft om de internationale bescherming aan te vragen na de machtsovername door de taliban wanneer ze niet eens gehoord wordt met betrekking tot de redenen die kenbaar gemaakt werden aan de commissaris-generaal. Volgens haar is het interview bij de DVZ hiervoor onvoldoende en laat per definitie niet toe aan verzoekers om hun vrees toe te lichten.

2.2.2. De verzoekende partij brengt naar voor dat ze zes jaar in België verblijft en vreest als verwesterd te worden gepercipieerd door de taliban en hierdoor gevaar te lopen. Ze deelt de religieuze en politieke opvattingen van de taliban niet en heeft zich in de loop van de jaren in België ook geïntegreerd in onze maatschappij. Ze spreekt bijvoorbeeld Frans en scheert haar baard terwijl de taliban voorschrijven dat de baard niet geschoren wordt. Ze verwijst vervolgens naar verschillende analyses en arresten waarmee ze wil aantonen dat ze over een risicoprofiel beschikt en dat personen die lange tijd in het Westen hebben

verbleven door de taliban worden gezien als ongelovigen en afvalligen. Ze kan geen vervolging aantonen op grond van haar verwestering aangezien het inherent om een toekomstgerichte vrees gaat. Het is omdat ze hier al meerdere jaren verblijft dat ze een vrees koestert voor de taliban. Meer bepaald dient de commissaris-generaal rekening te houden met het feit dat ze een leven in België heeft opgebouwd en dat haar identiteit verbonden is aan de Belgische cultuur en dat ze geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen vanwege de autoriteiten. Ze was een minderjarige toen ze in België is aangekomen. Ingeval van haar terugkeer naar Afghanistan zal dus zeer snel de informatie rondgaan dat ze jarenlang in België heeft geleefd en ze zal worden gevisieerd door de opstandelingen.

2.2.3. Ze betoogt dat de taliban nog door geen enkele staat werden erkend als overheid. Hierdoor bestaan er ook geen diplomatieke relaties met Afghanistan. Er kunnen aldus evenmin individuele garanties gevraagd of toegekend worden aangezien België de taliban niet beschouwt als volwaardige overheid. De taliban zijn geen volwaardige actor van bescherming waardoor geen enkele garantie op bescherming en veiligheid kan gegeven worden. Om die redenen moet ze worden erkend als vluchteling.

2.2.4. De verzoekende partij citeert vervolgens het attest van Mevrouw N.N., een deskundige in het Farsi en Dari. De verzoekende partij wil hiermee duidelijk maken dat ze effectief uit Padkhab Roghani, Baraki Barak afkomstig is. Volgens haar heeft de deskundige uitvoerig uiteengezet waarom zij haar verklaringen geloofwaardig achtte. Dit nieuw element moet in het kader van haar huidige aanvraag in het licht van het attest van Mevrouw N. N. volledig herlezen en onderzocht worden. Dit laat de commissaris-generaal volgens haar toe te besluiten dat het verblijf van de verzoekende partij voor het vertrek naar België sinds haar elfde geloofwaardig is.

2.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/4, § 2 b) en c) en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), artikel 3 van het EVRM en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.3.1. De verzoekende partij stelt dat er indicaties zijn van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precare socio-economische omstandigheden. De humanitaire crisis in Afghanistan is vergelijkbaar met de situatie in het arrest “*Sufi en Elmi*” en overwegend te wijten aan handelingen van actoren. Ze zal in het geval van een terugkeer naar Afghanistan terechtkomen in een situatie van extreme armoede waar ze niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien. Dit is nu het geval voor haar gezin in Afghanistan. Deze elementen rechtvaardigen dat haar de subsidiaire bescherming toegekend wordt. Ze verwijst hierbij naar tal van arresten en rapporten die een beeld schetsen van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan en waarmee zij haar stelling wil onderbouwen.

2.3.2. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar verschillende rapporten die een beeld geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze stelt vervolgens dat er nog steeds onvoldoende betrouwbare informatie beschikbaar is om met voldoende zekerheid te kunnen stellen dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan niet het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld, vooral gelet op de verschillende elementen die een terugkeer naar Afghanistan voor haar bijzonder moeilijk maken. Ze brengt naar voor dat uit hetgeen wat voorafgaat volgt dat de voorgelegde rapporten uiterst zorgvuldig gelezen moeten worden en met de nodige terughoudendheid. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins in welke mate de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met voormelde kritische bemerkingen opgenomen in het rapport op basis waarvan zij haar beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet steunt.

2.4. De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om haar te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.5. Doorheen het verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten, krantenartikelen en arresten:

- Organisation Suisse de l'Aide aux Réfugiés, “*Afghanistan: Profils à risque*”, 31.10.2021;
- De Standaard, “*Talibanregime in Afghanistan legt bevolking nieuwe beperkingen op*”, 28.03.2022;

- EASO, januari 2022;
- EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", april 2022;
- HRW, Afghanistan;
- RULAC, Geneva Academy, "*In August 2021, following the withdrawal of US troops from Afghanistan, the Taliban have rapidly taken control of most of the country, Kabul included, and became the effective government of Afghanistan.*";
- The Guardian, "*Afghanistan aid pledges could fall far short of target, officials fear*";
- Amnesty International, "*The fate of thousands hanging in the balance: Afghanistan's fall into the hands of the Taliban*", 8 september 2021.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 6 februari 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, "*Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, "*Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO, "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA, "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023.

3.2. Op 8 februari 2023 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- Kopie van de Taskara;
- Betalingsbewijs;
- Getuigenis van M.- M.;
- Gezinssamenstelling;
- Getuigenis van de kinderen van Mevrouw M.;
- Getuigenis van L. R.;
- Bewijs deelname aan een inburgeringscursus;
- Nationaliteitsbewijs;
- Bewijs van opleiding als keukenhulp;
- Bewijs van inschrijving voor humaniora school;
- Bewijs van opvolging van cursussen frans;
- Bewijs van opvolging van cursussen frans;
- Getuigenis van E. G.;
- Taskara;
- Bewijs betaling retributie;
- Attest Sint-Jozef instituut;
- Rapport Sint Jozef Instituut;
- Attest Life in Color;
- Schrijven leerkracht;
- Aanbevelingsbrieven vrienden en collega:
- Werk-studie contract;
- Rapport 2021-2022;
- Getuigenis van Restaurant "*l'hotel de la Gare*";
- Getuigenis van N. V., begeleider bij CEFA;
- Foto's van de verzoeker;
- Getuigenis van D. L.;
- Getuigenis van M. C. M-H;
- Getuigenis van G. M.;
- Getuigenis van K. M.;
- Getuigenis van M.-C. M.;
- Getuigenis van P. M.;

- Getuigenis van C. M.;
- Foto's van de verzoeker en zijn gastgezin;
- Tiktok van de verzoeker;
- Foto's van de verzoeker en zijn vrienden;
- Instagram van de verzoeker;
- Getuigenis van N. B.;
- Getuigenis van T. B.;
- Getuigenis van J. S.;
- Getuigenis van A.;
- Getuigenis van D. M.;
- Getuigenis van S. S. M.;
- IK van D. M.;
- IK van Mevrouw L.;
- Foto's met gezin M.

3.2.1. De verzoekende partij voert aan dat ze in België is aangekomen als minderjarige en op 16 november 2016 haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ze heeft hier ondertussen haar bestaan opgebouwd. Ze heeft al twee aanvragen om een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend waaruit volgens haar blijkt dat ze een uitstekende integratie heeft. Ze stelt dat ze na haar aankomst in België begon bij het onthaalonderwijs voor anderstalige kinderen in het Sint-Jozefinstituut te Trois-Moint tot juni 2018. Na een paar maanden werd ze toegelaten tot het secundair onderwijs. Sinds september 2020 is ze een opleiding als keukenhulp begonnen die over drie jaar loopt. Ze zit momenteel in het derde jaar. Deze opleiding bestaat uit een theoretisch en een praktisch deel. Dit betekent dat ze de helft van de week op stage is. Momenteel is ze werkzaam in een restaurant in Genval. Volgens haar blijkt uit het rapport dat ze een verantwoordelijke leerling is en dat de leraren tevreden zijn over haar werk. Haar huidige werkgever benadrukt ook haar professionele vaardigheden en integratie. De verzoekende partij brengt naar voor dat ze sinds september 2019 woont bij mevrouw C.M., een Belgische onderdaan die bijna 90 jaar oud is. Ze heeft een sterke band met de rest van de familie van mevrouw M. en dan vooral met haar kinderen. Ze maakt integraal deel uit van de familie die ook voor haar zorgt. Ze verklaart geen contact meer te hebben met haar gezin in Afghanistan en beschouwt het gezin M. als haar gastgezin. Ze stelt ook dat ze een sociaal netwerk in België opgebouwd heeft waarmee ze vele momenten doorbrengt. Haar vrienden en kennissen beschrijven haar als een beleefde, hardwerkende, leergierige en sociale persoon. Ze stelt eveneens aanwezig te zijn op Instagram en Tiktok en zeer goed Frans te spreken. Ze was ook actief lid van 'Life in Color', een organisatie die streeft naar integratie van jongeren die een leven willen opbouwen in België. Ze heeft ook een inburgeringscursus gevolgd. Ze herhaalt dat ze haar bestaan in België heeft opgebouwd, geen enkele band meer heeft met Afghanistan, hier volledig is geïntegreerd, hier naar school is geweest, vloeiend Frans spreekt, hier altijd heeft gewerkt, een uitgebreide vrienden en kennissenkring heeft uitgebouwd en sinds meer dan drie jaar in België leeft in een Belgisch gastgezin.

3.2.2. De verzoekende partij voert tevens aan dat ze op het moment van haar vertrek 15 jaar oud was en ondertussen 22 jaar oud is en al zes jaar in België verblijft. Ze meent dat omwille van haar verblijf in België tijdens haar jeugd en van haar integratie in de Belgische samenleving, er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering. In het geval van terugkeer zal ze gepercipieerd worden als verwesterd door de traditionele Afghaanse maatschappij en door de taliban omdat ze verschillende jaren buiten Afghanistan verbleven heeft. Afghanen die op jongere leeftijd naar Europa zijn gekomen, zoals zij, lijken gevoeliger te zijn voor gedragswijzigingen en lopen meer risico als gevolg hiervan op te vallen in geval van terugkeer naar een land en maatschappij waar ze geen voeling meer mee hebben, zeker tegen de achtergrond van de huidige situatie na de installatie van de talibancontrole. De verzoekende partij benadrukt dat ze acht jaar geleden haar land van herkomst heeft verlaten en sinds een aantal jaren in België, een Europees en Westers land, woont. Ze meent een cruciale periode in haar ontwikkeling in België te hebben beleefd, gescheiden van haar ouders en andere familieleden, omringd door een voogd, haar gastgezin, professionele hulpverleners, schoolleraren, maatschappelijk assistenten, vrienden enzovoort. Ze heeft ook geen contact meer met haar gezin in Afghanistan. Er kan dus volgens haar redelijkerwijs worden aangenomen dat ze na een verblijf van een lange periode in België in een cruciale periode van haar ontwikkeling, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften waardoor ze in het geval van een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd riskeert gezien te worden. Ze brengt naar voor dat gepercipieerde verwesterde Afghanen het risico lopen op vervolgingsdaden. Ze riskeren geconfronteerd te worden met een ernstig wantrouwen door de gemeenschap met stigmatisering, discriminatie en sociaal en familiale uitsluiting tot gevolg. Hierdoor dreigen Afghanen die terugkeren vanuit het Westen in een situatie van extreme materiële

deprivatie te belanden die hen niet in staat stellen een menswaardig leven te leiden waardoor aan de minimumgrens van ernst en foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vervolgt dat in het geval van terugkeer de taliban op de hoogte zullen zijn dat ze in het Westen heeft verbleven. Ze heeft geen Afghaans paspoort. Indien ze nu dient terug te reizen zal dit oftewel met een Afghaans paspoort zijn dat is afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel oftewel met een *laissez-passer*, hetgeen hoe dan ook haar verblijf in het Westen verradt. Bij haar aankomst in de door de taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul is het eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om haar herkomst te achterhalen. Indien ze over het land zou reizen, kunnen de stempels in haar paspoort of *laissez-passer* roet in het eten strooien en dreigt ze bij de checkpoints aan een controle onderworpen te worden. Hierdoor loopt ze extra risico om opgemerkt te worden door de taliban, te meer in geval van een identiteitscontrole of een eenvoudige ondervraging waarmee ontdekt kan worden dat ze in het Westen verbleven heeft en dat sommige waarden of gewoonten zodanig fundamenteel zijn geworden voor haar identiteit dat zij moeilijk haar plaats kan vinden binnen de traditionele Afghaanse samenleving en op die manier zeer snel het doelwit kan worden van de taliban. Het mag volgens haar niet verwacht worden dat ze zich aanpast aan de geldende normen en waarden in Afghanistan. Ze zou bovendien meteen opvallen omdat haar accent en gedrag anders zullen zijn bij terugkeer. Daarnaast beschikt ze niet over de plaatselijke kennis die nodig is om risico's in te schatten of aan te pakken. Ze meent dat haar persoonlijkheid beïnvloed is door de Westerse waarden en normen wat uit haar integratie en duurzame verankering blijkt. Ze brengt naar voor dat sociale ontwikkeling en persoonlijkheidsontwikkeling plaatsvindt tijdens de belangrijke en vormende tienerjaren. De identiteit van jongeren wordt niet alleen gevormd door interne factoren maar ook door externe factoren zoals hoe tieners zichzelf definiëren in relatie tot hun leeftijdsgenoten, school, familie, en sociale omgeving. Afghaanse jongeren die deze belangrijke levensfase in het Westen hebben doorgebracht zijn veranderd. Hun culturele, religieuze en traditionele kompas is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is waardoor het voor hen een enorme uitdaging is om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer. Ze vreest dat ze bij terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan. Ze verwijst hierbij ook naar een rapport met algemene landeninformatie om haar argumentatie te onderbouwen.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoekende partij nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoekende partij nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.2.1. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde de verzoekende partij de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep te Tadjieken en geboren te zijn in Padkhab Roghani, subdorp Char Qala, gelegen in het district Baraki Barak van de provincie Logar. Ze verklaarde dat haar oudste broer, die een qari was, ervan beschuldigd werd een ongelovige te zijn en kleine jongens te misleiden. Hierdoor werd hij ontvoerd door de taliban begin 2016. Haar tweede broer werd eveneens ontvoerd. Ze verklaarde dat de taliban vele jongeren dwong om met hen samen te werken en dat ze ook op hun lijst stond. Haar vader kwam dit te weten en kon dankzij de financiële hulp van een vriend de vlucht van de verzoekende partij uit Afghanistan bekostigen. Ze vertrok uit Afghanistan op 15-jarige leeftijd. Ze stelde dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan de taliban zou vrezen.

De verzoekende partij legt ter staving van dit eerste verzoek om internationale bescherming haar originele taskara neer.

In het arrest van 10 mei 2019 met nummer 220 983 oordeelt de Raad dat er geen geloof kan worden gehecht aan de herkomst van de verzoekende partij uit het district Baraki Barak, en ook niet aan haar vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld daar

(i) de bewijswaarde van haar taskara uiterst relatief is omdat deze documenten eenvoudig op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn in Afghanistan en de op de taskara vermelde plaats van uitgifte niet overeenstemt met de door de verzoekende partij verklaarde plaats van uitgifte;

(ii) de verzoekende partij een uiterst gebrekkige geografische kennis heeft van de onmiddellijke omgeving van haar voorgehouden geboortedorp;

(iii) ze bepaalde informatie die de commissaris-generaal over haar dorp kon terugvinden niet bleek te weten;

(iv) ze geen overtuigende verklaringen kon afleggen over de professionele activiteiten van haar vader;

(v) er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat ze reeds op tienjarige leeftijd zou gestopt zijn met naar school te gaan omwille van de dreiging van de taliban en dat IS al sinds haar kindertijd in haar regio aanwezig was;

(vi) ze uiterst summiere en vage verklaringen heeft afgelegd over de activiteiten van IS en de taliban in haar regio;

(vii) ze slecht op de hoogte blijkt te zijn van de algemene veiligheidssituatie in haar voorgehouden regio van herkomst.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad dat ze (i) geen subsidiaire bescherming vraagt op grond van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, (ii) in zoverre ze zich met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven dienstig kan worden gesteld dat ze niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit het district Baraki Barak van de provincie Logar en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is, (iii) geen enkel concreet element aanhaalt waaruit blijkt dat ze bij terugkeer naar Afghanistan een specifiek risico loopt om in menonwaardige (humanitaire) omstandigheden terecht te komen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, (iv) niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet omdat ze niet aannemelijk maakt dat ze afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 5 van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming wou ze aan de hand van een brief van haar dorpsverantwoordelijken aantonen dat ze wel degelijk uit Padkhab Rogani afkomstig is en legde ze ook een nationaliteitsbewijs neer dat ze op basis van haar taskara heeft verkregen bij de Afghaanse ambassade in Brussel. Ze herhaalt voor het overige nog steeds voor haar leven te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van haar problemen die ze heeft aangehaald in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal neemt met betrekking tot dit verzoek om internationale bescherming de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek.

4.2.3. In het kader van haar derde en huidige verzoek om internationale bescherming stelt ze nog steeds voor haar leven te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van haar problemen die ze in haar eerdere verzoeken om internationale bescherming heeft aangehaald. Ze stelt dat haar oom bij de taliban is en hoewel ze een moslim is, alcohol drinkt. Ze verklaart dat ze een lief heeft en juwelen draagt wat niet mag volgens haar religie. Ze stelt tevens geïntegreerd te zijn in België. Ter staving van dit verzoek om internationale bescherming legt ze een brief neer van een taaldeskundige die aangeeft dat haar spreektaal eveneens gesproken wordt in haar regio van herkomst en een begeleidende brief van haar advocaat.

4.2.4. De verzoekende partij wijst er in het verzoekschrift en de aanvullende nota op dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens haar verblijf in het Westen en een hieruit voortvloeiende vrees om in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd te worden beschouwd.

Zo stelt de verzoekende partij in het verzoekschrift dat ze (i) acht jaar geleden Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in Europa verblijft, (ii) de religieuze en politieke opvattingen van de taliban niet deelt, (iii) zich heeft geïntegreerd in de Belgische maatschappij, (iv) Frans spreekt, (v) haar baard scheert en (vi) als minderjarige in België is aangekomen.

In de aanvullende nota voegt ze hier nog aan toe dat ze (i) als minderjarige in België is aangekomen en intussen hier haar bestaan heeft opgebouwd, (ii) een uitstekende integratie heeft en hier school loopt, (iii) een opleiding als keukenhulp is begonnen en momenteel in het derde jaar zit, (iv) werkt in een restaurant in Genval, (v) al drie jaar bij een Belgisch gezin woont en hierin volledig geïntegreerd is, (vi) actief is op Instagram en Tiktok, (vii) actief lid is van 'Life in Color', een organisatie die streeft naar integratie voor jongeren die een beter leven willen opbouwen in België, (viii) een inburgeringscursus heeft gevolgd, (ix) een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd in België, (x) een cruciale periode van haar ontwikkeling in België heeft doorgebracht en een Europese levensstijl heeft en (xi) geen contact meer heeft met haar familie in Afghanistan. In de aanvullende nota voegt ze tevens verschillende documenten toe om haar naar voor gebrachte elementen te ondersteunen.

4.2.5. Voor zover de verzoekende partij met deze argumenten en documenten in het verzoekschrift en de aanvullende nota wil aantonen dat ze verwesterd is of als verwesterd zal worden beschouwd bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, kan hier het volgende over worden gesteld.

4.2.6. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen

hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

4.2.7. De Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij wordt niet betwist, zoals ter terechtzitting tevens erkend wordt door de verwerende partij. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 16 november 2016 als niet-begeleide minderjarige een eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bij aankomst in België verklaarde de verzoekende partij geboren te zijn in december 2000. Bij beslissing van 29 november 2016 bevestigt de dienst voogdij de leeftijd van de verzoekende partij. Er wordt haar een voogd toegewezen. Deze voogdij werd van rechtswege beëindigd in december 2018. Heden is de verzoekende partij drieëntwintig jaar oud.

Bij aankomst in België werd de verzoekende partij zestien jaar. Dit wil zeggen dat ze aldus een belangrijk deel van haar puberteit in een Westers land, namelijk België, heeft doorgebracht. Dit is een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere aangezien deze als vormende jaren kunnen worden beschouwd. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen waardoor zij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust ‘Westerse’ gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Immers, blijkt uit haar verklaringen en de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de verzoekende partij onderwijs in België heeft genoten, een beroepsopleiding heeft gevolgd en in het kader van haar stage actief is als kok in een restaurant. In een brief van haar werkgever valt te lezen dat de verzoekende partij snel geïntegreerd is bij het personeel van dit restaurant, dat voornamelijk uit studenten bestaat. Verder stelt ze ook actief lid te zijn van de organisatie ‘Life in Color’, dewelke zich bezig houdt met het integreren van jongeren in de Belgische samenleving en dat ze een inburgeringscursus heeft gevolgd. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij in maart 2017 in contact kwam met deze vereniging. Er wordt eveneens aangegeven dat de verzoekende partij deze vereniging bij diverse activiteiten helpt. Bovendien blijkt dat de verzoekende partij een breed sociaal netwerk in België heeft opgebouwd en inwoont bij een oudere Belgische vrouw. Deze vrouw verklaart dat de verzoekende partij verschillende klusjes voor haar uitvoert en zich in het gezin heeft geïntegreerd. Dit blijkt eveneens uit de bijgevoegde verklaringen van de familieleden van bovenvermelde vrouw. In deze verklaringen kan ook worden gelezen, en dit wordt tevens ondersteund door de door haar bijgevoegde foto's, dat de verzoekende partij actief participeert in deze familie. Zo blijkt ze actief deel te nemen aan christelijke feesten waarop de

familie samenkomt zoals Kerstmis en Pasen, familieweekends en andere bijeenkomsten. Uit deze foto's kan worden afgeleid dat ze zich actief inzet voor deze familie en deelneemt aan de verschillende activiteiten van deze familie. Verder bevat het rechtsplegingsdossier ook een verklaring van 4 september 2021 dat de verzoekende partij zich in de klas inzet door andere leerlingen te helpen, maar ook respect toont voor de multiculturaliteit van de klas en interesse vertoont voor het Belgisch politiek systeem.

Uit de door haar toegevoegde documenten blijkt dat de verzoekende partij de Franse taal beheerst en dit blijkt eveneens op de terechtzitting waar de verzoekende partij in het Frans verklaringen aflegt. Een goede kennis van een landstaal, *in casu* Frans, toont op zich niet aan dat de verzoekende partij zich de Westerse waarden en normen op dergelijke wijze eigen heeft gemaakt dat zij fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit en dat niet mag worden verwacht dat zij deze opgeeft. Hieruit blijkt echter wel, gezien de jonge leeftijd waarop ze België is binnengekomen, onmiskenbaar dat ze actief participeert aan de Belgische samenleving en daarbij noodzakelijkerwijze werd geconfronteerd met Westerse waarden en normen.

Gelet op deze doorgedreven blootstelling aan de Belgische samenleving, heeft de verzoekende partij zich al dan niet (on)bewust 'Westerse' waarden en gedragingen eigen gemaakt. Haar manier van leven in België is voor een Afghaanse jongen zeer opvallend en wijkt sterk af van de normen in de huidige strikt conservatieve en extreme patriarchale samenleving onder het talibanregime. De Raad is van oordeel, het geheel van bovenstaande elementen en de toelichting van de verzoekende partij ter terechtzitting in overweging genomen, dat zij zichzelf dermate heeft aangepast aan een Westerse liberale levensstijl dat zij, in geval van terugkeer naar Afghanistan, haar gedragingen en kenmerken die daaruit voortvloeien niet steeds zal kunnen verbergen en grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin zij is opgegroeid doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied.

Er kan worden aangenomen dat zij deze gedragingen en kenmerken, wegens bovenvermelde redenen, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat zij deze moet verbergen wanneer zij bij terugkeer naar haar regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich mee dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken.

Bovendien heeft de verzoekende partij geen contact meer met haar familie en heeft, mede omdat zij op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten, geen sociaal vangnet meer in Afghanistan. Hierdoor loopt zij nog een groter risico om in de negatieve aandacht van de taliban terecht te komen wegens haar gedragingen en kenmerken die ze in België of het Westen heeft ontwikkeld.

4.2.8. De omstandigheid dat er onduidelijkheid blijft bestaan over haar regio van herkomst in Afghanistan doet hier geen afbreuk aan. Ongeacht waar in Afghanistan de verzoekende partij voor haar komst naar België verbleef, blijven voorgaande vaststellingen overeind.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Daarbij wordt in het bijzonder gewezen op het feit dat zij sedert 2016 in het Westen leeft, sinds september 2019 samen leeft met een oudere Belgische vrouw, nauw betrokken is bij de activiteiten van haar familie, actief geweest is binnen een vereniging zonder winstoogmerk en in België onderwijs geniet en werkt, het risico dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap nu zij door haar specifieke activiteiten in België en reeds ver doorgedreven integratie minstens als verwesterd dreigt beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze van haar niet verwacht kan worden dat zij zich opnieuw kan conformeren aan de actueel geldende gebruiken en normen in Afghanistan.

Bij de beoordeling van haar vrees moet rekening worden gehouden met de strenge sociaal religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide,

gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht. De Raad benadrukt in deze de informatie dat personen, die als 'verwesterd' worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van de verzoekende partij die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

De Raad treedt immers, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *Country Guidance* (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance*" concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

4.2.9. Uit het geciteerde artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet volgt dat indien er nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, het verzoek om internationale bescherming als dusdanig ontvankelijk moet worden verklaard. Uit het voorgaande blijkt dat *in casu* nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid heeft. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat alle elementen aanwezig zijn om de bestreden beslissing te hervormen en verzoekers nood aan internationale bescherming ten gronde te beoordelen.

4.2.10. Gelet op bovenvermelde motieven zijn de overwegingen van de bestreden beslissing onvoldoende om de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)" te schragen.

4.2.11. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die voorgelegd werden en de verwijzing naar landeninformatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden die krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vereist opdat haar het voordeel van de twijfel kan worden gegund. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming

voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.2.12. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij ter terechtzitting, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

mevr. M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS